

Klimaændringer, kysterosion og oversvømmelser i Australien

11. november 2009

Klimaforandringer, havspejlsstigninger og kystnær bebyggelse er langt fra alene et dansk problem. Udfordringerne gælder hele vores klode, og der afholdes naturligt nok en lang række konferencer og seminarer over hele verden i disse måneder og år.

Og Kystdirektoratet holder sig ikke tilbage, når det gælder om at være med i front.

Kysttekniker Carlo Sørensen har i sidste uge deltaget i den 18. New South Wales Coastal Conference i Australien, og vi har modtaget nedenstående rejsebrev fra ham.

Australien den 9. november 2009

Klimatilpasning på kyst- og havneområdet var temaet for Kystdirektoratets konference i september. Vi har udfordringer nok og spekulationer over, hvor store havspejlsstigninger, vi skal forvente i fremtiden.

I Australien er problemerne med erosion og oversvømmelser ikke mindre, tværtimod, og her sker en masse i øjeblikket i forhold til at imødegå både de nuværende udfordringer og i at planlægge for fremtiden.

Det var da også nogenlunde temaet for den 18. New South Wales Coastal Conference der blev afholdt i sidste uge med over 250 deltagere fra hele staten. Her deltog både politikere, embedsmænd, NGO'ere, folk fra universiteter, rådgivende ingeniører mv.

I forhold til Danmark er der et led mere i lovgivningen, idet der både er den Australiske regering og en regering for hver af staterne. Det bliver udarbejdelsen af fremtidens planlægningsstrategier på kystområdet ikke mindre komplicerede af, især ikke på det lovgivningsmæssige område.

En del sager om manglende tilladelse til kystbeskyttelse ender i retssager, og da der er flere politiske instanser, som skal arbejde i samme retning har det ofte været 'de små beslutningers tyranni', som en oplægsholder på konferencen fremlagde det.

Men måske er der fremskridt på vej, det håber og tror de fleste indenfor kystområdet i alt fald, efter at NSWs regering i sidste uge sendte en 'guide til kystplanlægning: tilpasning til havspejlsstigning' i høring, der blandt andet opremser en række principper for fremtidens planlægning.

Dette handler f.eks. om at afdække og evaluere de fremtidige risici, at undgå u hensigtsmæssig kystnær anvendelse i fremtiden og overveje hvordan risikoen kan minimeres i allerede bebyggede områder, både i forbindelse med større byer som Sydney og i den lange række af mindre byer langs kysten.

Endvidere skal der for alle risikoområder implementeres strategier for tilpasning og laves beredskabsplaner.

Forslaget er at operere med zoner, således, at der ikke udvikles infrastruktur og bygges boliger indenfor områder, der kan forventes at få problemer indenfor de næste hundrede år, når der regnes med en havspejlsstigning på op til 90 cm.

I Australien bruger man udtrykket 'sea change' om det forhold at flere og flere flytter ud til kysten. Der er allerede blevet bygget rigtig meget nyt de seneste år, ikke altid de på mest fornuftige placeringer, og dette pres på kysterne forventes at blive yderligere intensiveret i de kommende år.

Og priserne er skudt i vejret lang næsten hele kysten i New South Wales samtidig med at problemerne med kysterosion mange steder er blevet særdeles tydelige.

Det er yderst sjældent, at private husejere kan få lov til at kystbeskytte deres ejendom; og da slet ikke, hvis der kan forekomme negative effekter af kystbeskyttelsen andre steder langs en kyststrækning.

Helt overordnet arbejdes der med tre strategier for klimatilpasning, nemlig at trække sig tilbage, tåle ændringerne og klare sig så godt man kan og endelig at beskytte sig.

Tilbagetrækningen kan både være uplanlagt, i hvilket tilfælde den kan blive noget kaotisk, eller den kan være planlagt: Når kysterosionen når til dit hus, skal du flytte.

Et eksempel på planlagt tilbagetrækning er Belongil Beach ved Byron Bay, der er Australiens østligste punkt. Her har de lokale myndigheder gennem ca. 20 år praktiseret planlagt tilbagetrækning. Der bliver ikke kystbeskyttet, og efterhånden som der bliver gnavet af klitten, må folk enten flytte længere tilbage på deres grunde eller helt opgive deres huse.

Når husene på Belongil Beach - i alt fald indtil den seneste storm tidligere i år, der tog en ordentlig bid af klitten, er blevet handlet for op mod 40 millioner kroner (selvom folk kendte til risikoen og til den lokale tilbagetrækningspolitik) er det måske ikke så mærkeligt at husejerne vil gøre, hvad de kan for at beskytte deres ejendomme.

Det er tilladt at foretage 'nød-kystbeskyttelse', men efter at husejerne har fået forbud mod at anvende stenblokke til denne nød-kystbeskyttelse, ser deres huse ud til at skulle lide en krank skæbne indenfor meget kort tid, - og tilladelse til en mere permanent kystbeskyttelse, skal de ikke forvente. Det vil husejerne ikke acceptere og er gået rettens vej, og det sidste ord er helt sikkert ikke sagt i den sag.

Ovenstående eksempel, og flere andre, viser, at selvom det planlægningsmæssige er på plads, er det nødvendigt at både de politiske beslutninger og de lovgivningsmæssige betingelser er i orden for at der for alvor kan laves klimatilpasning på et overordnet plan på kysterne i New South Wales.

En ting er dog sikkert: Der er både vilje, motivation og innovative ideer til det fremtidige arbejde med klimatilpasningen, der også skal tilgodese de natur- og miljømæssige aspekter.

Men det er en anden historie, der må vente. Imens vil jeg anskue Australiens kyster fra en anden vinkel, siddende på et surfbræt på den anden side af brændingen blandt hvaler og delfiner.

/Carlo Sørensen, KDI's udsendte